

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 693/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Tokarčíkom, Študentská 17, Trnava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 285/2015 z 29. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 285/2015 z 29. marca 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovatelia“), domáhali proti sťažovateľke určenia, že špecifikovaný byt v [REDAKOVANÉ] patril v čase smrti 15. marca 2004 do vlastníctva poručiťky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] – právnej predchodkyne navrhovateľov (ďalej len „poručiťka“). Predmetný byt bol kúpnu zmluvou uzavretou medzi poručiťkou a sťažovateľkou prevedený do vlastníctva sťažovateľky za dojednanú kúpnu cenu a za zriadenie vecného bremena – práva doživotného užívania. Navrhovatelia sa návrhom domáhali vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 23. júla 2002.

Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 6 C 336/2004-214 z 15. marca 2011 tak, že návrhu vyhovel a určil, že špecifikovaný byt patril v čase smrti do vlastníctva poručiťky.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením z 5. decembra 2012 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd následne rozsudkom č. k. 6 C 336/2004-321 z 28. marca 2013 rozhodol tak, že návrhu opäť vyhovel a určil, že špecifikovaný byt patril v čase smrti do vlastníctva poručiťky. Opravným uznesením z 23. mája 2013 okresný súd opravil svoj rozsudok a určil, že špecifikovaný byt patril do dedičstva po poručiťke.

Sťažovateľka následne poukazuje na okolnosti doručenia rozsudku okresného súdu z 28. marca 2013 jej právnomu zástupcovi, na základe ktorých sa domnieva, že nedošlo k riadnemu doručeniu predmetného rozsudku. K uvedenej skutočnosti sťažovateľka uvádza:

„... vyššie uvedený Rozsudok nebol právnenému zástupcovi sťažovateľky riadne doručený v zmysle § 48 ods. 1 zákona č. 99/1963 Z. z. Občianskeho súdneho poriadku..., čím sa sťažovateľke odňala možnosť konať pred súdom, k čomu uvádzame nasledovné:

V súdnom konaní vo vyššie uvedenej právnej veci bola sťažovateľka ako odporkyňa zastúpená nasledovnými právnymi zástupcami:

... [redacted] advokát, [redacted] – od 10. 09. 2008 do 14. 09. 2009,

... Advokátska kancelária [redacted] – od 14. 09. 2009 do 15. 02. 2010,

... [redacted] advokát, [redacted] – od 12. 02. 2010 do 19. 8. 2013,

... [redacted] advokátska kancelária, [redacted] – od 19. 8. 2013 do 23. 05. 2016.

Dňa 16. 05. 2013 (t. j. v čase, kedy odporkyňu zastupoval [redacted] advokát [redacted]) bol (údajne) doručený na adresu [redacted] a [redacted] advokátska kancelária [redacted] Rozsudok, ktorý však prevzala neznáma osoba, ktorej podpis na doručení je nečitateľný. Osoba preberajúca Rozsudok však nebola pracovníkom oprávneným v mene spoločnosti [redacted] advokátska kancelária [redacted] preberať písomnosti určené do vlastných rúk [redacted] [redacted] advokát so sídlom [redacted] sa o vydaní Rozsudku dozvedel až po tom, ako mu bolo doručené uznesenie Okresného súdu Bratislava IV. č. 6 C/336/2004-330, zo dňa 08. 08. 2013 o trovách konania... Bezodkladne po tejto skutočnosti [redacted] dňa 16. augusta 2013 osobne nahliadol do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C/336/2004. Právny zástupca sťažovateľky sa až prostredníctvom nahliadnutia do súdneho spisu dozvedel o obsahu, resp. odôvodnení vydaného Rozsudku. V čase nahliadnutia do súdneho spisu však už bola na Rozsudku vyznačená doložka právoplatnosti.

S odkazom na absenciu doručenia Rozsudku v zmysle § 48 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku požiadala sťažovateľka... Okresný súd Bratislava IV žiadosťou zo dňa 23. 8. 2013 o riadne doručenie Rozsudku, ako aj o vykonanie ďalších zákonných opatrení,

pričom súčasne s podanou žiadosťou o riadne doručenie Rozsudku podala sťažovateľka proti Rozsudku odvolanie zo dňa 23. 08. 2013...

Okresný súd Bratislava IV však žiadosti sťažovateľky o riadne doručenie Rozsudku nevyhovel, pričom celý súdny spis spolu s odvolaním sťažovateľky prvostupňový súd postúpil na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave.“

Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 2 Co 426/2013-373, 2 Co 427/2013 z 31. januára 2014 tak, že odvolanie sťažovateľky odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ako oneskorene podané, čím „zjavne opomenul tú skutočnosť, že Rozsudok nebol sťažovateľke doručený zákonným spôsobom, keďže bol doručený na inú adresu a neznámej osobe bez oprávnenia preberať zásielky určené do vlastných rúk [REDAKOVANÉ]“.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. marca 2016 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľka ďalej uvádza:

„... v konaní pred všeobecným súdom bolo sťažovateľke upreté právo na prístup k súdu pre nezákonný postup súdu pri doručovaní Rozsudku, čo pri svojej rozhodovacej činnosti opomenul tak Krajský súd v Bratislave pri rozhodovaní o odvolaní (vydaním Uznesenia o odmietnutí odvolania), ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o podanom dovolaní (pri vydaní Napadnutého rozhodnutia).

... odmietnutím podaného dovolania proti nezákonnému rozhodnutiu odvolacieho súdu o odmietnutí podaného odvolania súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu sťažovateľky, a to aj napriek zjavnému procesnému pochybeniu pri... doručovaní Rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 6 C/336/2004-321 zo dňa 28. 03. 2013... V predmetnej veci sa preto jedná o najtypickejšiu formu porušenia predmetu ochrany čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky...

Nezákonnosť Napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v dôsledku ktorého sa sťažovateľke uprel prístup k súdu, je zrejmá aj z tej skutočnosti, že Najvyšší súd SR sa pri rozhodovaní o podanom dovolaní sťažovateľky zjavne odchyľil od svojej predchádzajúcej

rozhodovacej praxe, keď odôvodnenie Napadnutého rozhodnutia je v zjavnom rozpore s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR...

... v predmetnej veci bolo právo sťažovateľky na riadne doručenie písomností, ktoré je súčasťou základného práva na spravodlivé súdne konanie, porušené. Poukazujeme na tú skutočnosť, že všeobecné súdy nevykonali nevyhnutné šetrenie, ktoré malo byť zamerané na bližšie ozrejenie okolností doručenia Rozsudku a na odstránenie pochybností o riadnom doručení. Pre úplnosť zdôrazňujeme, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre záver, že pri doručovaní Rozsudku bolo zistené, že ten, kto rozhodnutia za právneho zástupcu sťažovateľky prevzal, bol pracovníkom oprávneným za právneho zástupcu prijímať písomnosti (§ 48 ods. 1 veta prvá O. s. p.).“

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Cdo 285/2015 zo dňa 29. marca 2016 porušil základné právo sťažovateľky... na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 285/2015 zo dňa 29. marca 2016 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľke... v sume 303,16 Eur na účet jej právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Text uvedený mimo petitu pokladá ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 126/2012).

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Porušenie týchto základných práv však sťažovateľka –

zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom – nezahrnula do petitu sťažnosti, preto o namietanom porušení týchto základných práv ústavný súd nerozhodoval.

Ústavný súd takto pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 29. marca 2016 z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením z 29. marca 2016 odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné. V odôvodnení uznesenia poukázal na dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu, na dovolanie sťažovateľky, skúmal prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie podľa § 239 OSP nie je prípustné. S prihliadnutím na dovolaciu argumentáciu sťažovateľky sa zaoberal tým, či postupom konajúcich súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Poukázal na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o lehote na odvolanie (§ 204 ods. 1), o doručovaní (§ 48 ods. 1, § 48 ods. 5 a § 49 ods. 1), o doručenke (§ 45 ods. 2) a osobitne poukázal na ustanovenia § 12 ods. 1 a § 15 ods. 6 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), pričom uviedol:

„Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pre plynutie lehoty na podanie odvolania je určujúci moment doručenia rozhodnutia účastníkovi konania (jeho zástupcovi), proti ktorému odvolanie smeruje. To znamená, že predpokladom, aby vôbec začala účastníkovi plynúť lehota na odvolanie je, že napádané rozhodnutie musí byť účastníkovi účinne doručené. Ak súd vydal opravné uznesenie platí, že lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia s obmedzením, podľa ktorého odvolaním možno napadnúť opravné uznesenie len v rozsahu vykonanej opravy. Spôsoby doručovania písomností upravuje § 45 a nasl. O. s. p. Písomnosti určené právnickým osobám sa doručujú pracovníkom, ktorí sú oprávnení za právnickú osobu písomnosti prijímať, pričom ak takýchto osôb niet a ide o písomnosť určenú do vlastných rúk, treba ju doručiť osobe, ktorá je oprávnená za právnickú osobu konať. Pokiaľ ide o doručovanie advokátovi, písomnosti sa môžu doručiť advokátskym koncipientom, prípadne iným pracovníkom, ak ich advokát prijímaním zásielok poveril. Treba zdôrazniť, že doručenka vrátená súdu je v zmysle § 45 ods. 2 O. s. p. verejnou listinou, čo z hľadiska dôkazného bremena znamená, že účastník popierajúci pravdivosť niektorého údaju uvedeného na doručenke, je povinný dokázať opak. Aj v prípade, ak účastník tvrdí, že písomnosť bola doručená osobe odlišnej

od skutočného adresáta, zaťažuje dôkazné bremeno tohto účastníka. Z citovaných ustanovení je ďalej zrejmé, že advokát môže vykonávať advokáciu samostatne, ale aj ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným. Keďže advokát vykonávajúci advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne, možno dospieť k záveru, že obchodná spoločnosť momentom zápisu do obchodného registra spravidla (ak spoločenská zmluva neustanovuje inak) vstupuje do práv a povinností advokáta – fyzickej osoby. Obdobne je tomu aj v prípade, ak dochádza k zmene obchodného mena spoločnosti, jej sídla a prípadne k zmene spoločníkov. Z povahy veci možno vyvodiť, že takéto zmeny uskutočnené počas trvania konania pred súdom, je advokát povinný konajúcemu súdu bezodkladne oznámiť.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná sa dala v konaní zastupovať advokátom [REDACTED], so sídlom v [REDACTED], ktorému udelila plnomocenstvo na zastupovanie dňa 12. 2. 2010 (č. l. 166 spisu). Obsahom spisu je okrem iného aj substitučné plnomocenstvo (poverenie) z 27. 3. 2013 podpísané [REDACTED], v ktorom sa uvádza, že [REDACTED] advokátska kancelária [REDACTED] konajúca prostredníctvom svojho konateľa [REDACTED] na základe písomného plnomocenstva udeleného [REDACTED] v uvedenej právnej veci týmto udeľuje substitučné plnomocenstvo [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], advokátskemu koncipientovi na zastupovanie na pojednávaní dňa 28. 3. 2013 na Okresnom súde Bratislava IV (č. l. 317 spisu).

Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že žalovanú zastupoval v čase vydania a doručovania rozsudku okresného súdu naďalej [REDACTED] už ale nie ako advokát vykonávajúci advokáciu samostatne, resp. pod obchodným menom [REDACTED] [REDACTED] ale ako advokát vykonávajúci advokáciu v pozícii konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným pod obchodným menom [REDACTED] advokátska kancelária [REDACTED]. Ak sa preto na doručenke preukazujúcej doručenie písomnosti obsahujúcej rozsudok okresného súdu nachádza údaj potvrdzujúci prevzatie písomnosti spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] s dátumom prevzatia písomnosti 16. 5. 2013, bol doručený subjektu, oprávnenému na zastupovanie žalovanej v konaní. K tvrdeniu žalovanej, že písomnosť prevzala osoba, ktorá nebola oprávnená na prijímanie zásielok určených do vlastných rúk [REDACTED]

██████████ (jej podpis na doručení bol nečitateľný) treba uviesť, že na doručení sa nachádza odtlačok pečiatky obsahujúci obchodný názov a sídlo advokátskej kancelárie a podpis prijímajúcej osoby. Takúto pečať má k dispozícii spravidla len pracovník oprávnený prijímať za spoločnosť písomnosti, prípadne konateľ spoločnosti (v dovolaní sa neuvádza, že by došlo k odcudzeniu tejto pečiatky). Okrem toho, úplne totožný údaj prevzatia písomnosti s nečitateľným podpisom sa nachádza aj na ďalších doručeniach určených do vlastných rúk zástupcovi žalovanej (č. l. 332, 374 spisu). Navyše, zástupca žalovanej mal zmeny týkajúce sa výkonu jeho advokácie súdu písomne oznámiť, čo však neurobil. Túto nečinnosť potom nemôže využívať v súvislosti s doručovaním písomností vo svoj prospech. Žalovanej sa nepodarilo preukázať, že rozsudok bol doručený tretej osobe, prostredníctvom ktorej sa neskôr mal dostať do dispozície ██████████ a teda opak toho, čo potvrdzovala doručení. Rovnako, ani opravné uznesenie nebolo doručené takejto osobe. Z údajov na doručení preukazujúcej doručenie tejto písomnosti vyplýva, že opravné uznesenie bolo prevzaté splnomocnencom s dátumom prevzatia 3. 6. 2013, ktorý príjem písomnosti potvrdil svojím podpisom. To znamená, že nepochybne išlo o osobu, ktorá bola oprávnená písomnosti prijímať. Napokon, v spise sa nachádzajú i ďalšie doručení s úplne totožným údajom o prevzatí písomnosti (č. l. 313, 385 spisu), doručenie ktorých žalovaná nikdy nespochybňovala. Žalovanej sa teda ani v tomto prípade nepodarilo preukázať, že by opravné uznesenie nebolo doručené jej zástupcovi.

Odvolačný súd dospel preto k správnej závere, keď rozsudok okresného súdu a opravné uznesenie považoval za rozhodnutia účinne doručené zástupcovi žalovanej, a to 16. 5. 2013, resp. 3. 6. 2013. Keďže žalovaná odvolanie podala až 23. 8. 2013, čo je nesporné, podala ho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty uvedenej v § 204 ods. 1 O. s. p. Odvolačný súd preto správne, v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odvolanie žalovanej odmietol ako oneskorene podané. Odvolačný súd týmto rozhodnutím žalovanej neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.).“

Ústavný súd považuje výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o advokácii najvyšším súdom za logický a racionálny, tento výklad nie je v rozpore so zmyslom a účelom príslušných zákonných ustanovení, nemožno ho preto považovať za arbitrárny. Ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd svoje právne závery primerane odôvodnil, tieto závery preto nie sú zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým tento odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o advokácii najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017